No. 27. **1843.**

VLISSINGSCHE COURANT.

Vrijdag 3 Maart.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elke regel daarboven 20 Ct., behalve 55 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

INGEZONDEN STUKKEN.

Het regt van successie in de regte lijn.

Deze belasting, zegt men, zal door de Staten-Generaal worden afgestemd; indien het gebeurd, bewijst het dat het *volk* geene vertegenwoordigers heeft.

Indien men geene nieuwe lasten behoefde, zoude men nog deze belasting moeten aannemen zoo als zij daar ligt, om andere, de steeds toenemende verarming bevorderende lasten, af te schaffen.

De Minister, welke deze belasting heeft voorgesteld, heeft eene burger-kroon van de natie verdiend; de Kamer die ze mogt afstemmen, bewijst daardoor niet de natie, maar de geld-aristocratie te vertegenwoordigen.

Drie-vierde gedeelten der natie laten aan elk hunner kinderen geen duizend gulden na en zijn dus vrijgesteld van de belasting, negen-tiende gedeelten laten geen vijf en twintig duizend gulden na en van die nalatenschappen wordt slechts een percent gevorderd en men durft deze belasting *impopulair* noemen.

Impopulair is zij, als men door het volk verstaat dat een-tiende of een-twintigste der natie, 't welk door allerlei kanalen de zuur gewonne vruchten van den arbeid der grootste menigte tot zich trekt.

Impopulair is zij, als men door het volk alleen hen verstaat, die door eene bedriegelijke combinatie van trapsgewijze verkiezingen, zich en de hunnen plaatselijk en landelijk op het kussen brengen, en door de buitensporigste posten-fabriek en het hun maar al te willig overgelaten regt van voordragt of benoeming, een aanzienlijk deel van de begrooting der uitgaven ten hunnen behoeve hebben gemonopoliseerd.

Impopulair is de belasting, indien men door de natie hen verstaat, die, als het arme vaderland door hunne onbekwaamheid en onhandigheid aan den rand van den afgrond is gebragt, nog door bedreigde dwang-leeningen, op die ellende speculeren.

Impopulair is de belasting, indien de stem van hen alleen geldt, die na het zout en de brandstoffen belast te hebben, liever dagelijks den tienden aardappel aan de armoede zouden ontrukken, dan hunne toestemming er aan te geven, dat na hunnen dood hunne kinderen verpligt zouden zijn, eenmaal een vijftigste gedeelte van hun bijeen geschraapt vermogen af te geven.

Is het mogelijk, schandelijker misbruik van woorden te maken, als hier geschiedt; het volk dat is niet meer de mensch, die op den Nederlandschen bodem wordt geboren en regt heeft al werkende te leven, neen het is de geldkist der rijken!..

En wat vraagt men van die geldkist der rijken? Op zijn allerhoogst twee en een half per cent, drie of viermaal in eene eeuw! Op zijn hoogst tien ten honderd in honderd jaren!

O hoe gepast is nu niet de klagte, dat door deze belasting op den rijkdom, het nationaal vermogen zal verloren gaan; in de zijdlinien, kan een kapitaal tienmaal in een jaar overgaan en hier is geene vrijstelling, dan die der minachting, beneden de drie honderd gulden, maar in de regte lijn is het onmogelijk dat hetzelfde kapitaal meer dan viermaal in eene eeuw overgaat, hoe is dan hier aan het verlies van het nationaal vermogen te denken?

In vijftig en meestal in minder jaren worden de kapitalen door een goed beheer verdubbeld of gaan door een slecht beheer te niet, en nu durft men in het belang der natie eene belasting der rijken bestrijden, die zelfs bij het onveranderd blijven van denzelfden boedel, nog in geen *duizend* jaren het primitief kapitaal zoude absorberen.

Waarlijk de zorg voor de toekomst is hier te groot bij hen, die de belasting impopulair vinden; vreemd steekt daarbij af de onbevoegdheid, waarmede zij de toekomst met honderde millioenen gulden hebben belast; en toch men zal het zien, het zijn juist zij, de ridders der volharding, de voorvechters van het schulden-opeenstapeling-stelsel, die thans eene bekommernis over den achteruitgang van het nationaal vermogen zullen huichelen, waarachter allerlei onedele begeerten schuilen, ook die, om de lasten, die zij noodzakelijk hebben gemaakt, van hunnen hals te schuiven.

Maar het vermogen van een ieder zal na zijn overlijden bekend worden? O gruwel, de kinderen zullen moeten opgeven, wat hunne ouders hebben nagelaten! Maar waarom is dit hatelijker, dan dat de neef moet opgeven, wat zijn oom heeft nagelaten, de broeder, wat de broeder heeft nagelaten; indien dit zulk een overdreven, nooit gehoord regt is, hoe komt het dan dat uw keurig *Nederlandsch* burgerlijk wetboek, zoo slechts een der kinderen minderjarig is, kanton-regters, griffiers en ontvangers der registratie met de geheele nalatenschap wil bekend hebben gemaakt?

Elk die jaren in zaken is geweest weet, dat het bedrag der nalatenschappen in den regel geen volstrekt geheim is en zal met mij het hoog geroemd nut van dat geheim ten sterkste betwijfelen.

De eerste dezer stellingen is geheel daadzakelijk en daarom voor geen betoog vatbaar, ik zoude dus om eenige overtuiging te weeg te brengen, namen moeten opgeven; ik zou moeten vragen of men in Amsterdam, in 's Gravenhage, in Rotterdam, in Middelburg niet even goed het bedrag der nalatenschap van A., B., C. en D. kent, alsof er aangifte van voor de successie was gedaan? ik doe hier een beroep op de kennis van elk, die eenige kennis van zaken heeft; maar van anderen aard is de tweede stelling, *het nut van het geheim is ten hoogste te betwijfelen.*

Indien er zoo veel nut in het geheim was; dan moest de aangifte voor de collaterale successie, welke nu reeds zoo lang heeft bestaan, veel en alom zigtbaar onheil hebben gesticht, en waar is nu dat onheil?

Maar ik wil met de voorstanders van het geheim alle standen der maatschappij doorloopen en dan vragen, wat nadeel aan de kinderen, de altijd beperkte kennis der ouderlijke successie, voor zoover die uit de aangifte voortvloeit, zal doen? O indien die aangifte werd aangeplakt en in de couranten geplaatst, ik erken het, zulk eene publiciteit zoude onaangenaam zijn, maar groot kwaad zoude er nog niet eens voor de individus en de maatschappij in gelegen zijn; het is toch waarlijk een vreemd denkbeeld, hebbende al den schijn van een bloot vooroordeel, dat de juiste appriciatie van het vermogen, dat iemand heeft en van het crediet, dat hij uit dien hoofde verdient, nadeelig voor de maatschappij zoude zijn, en dat bijgevolg de maatschappij er bij wint; dat de rijke voor arm en de arme voor rijk gehouden wordt en het crediet op schijn en niet op solide gronden worde verleend; daartoe *reduceert* zich toch het gevoelen van de kampvechters des geheims.

Maar, ik zeide, doorloop de onderscheidene standen en wijs mij het nadeel aan, dat het meer of min bekend zijn der ouderlijke nalatenschap aan de kinderen zal toebrengen; ik heb reeds het geschil teruggedrongen tot het eenig geval, dat de ervende kinderen meerderjarig zijn, want anders bestaat toch min of meer bekendheid door de toepassing van het burgerlijke regt; maar in dit geval nu ook hebben de kinderen reeds eenen stand in de maatschappij; zij hebben reeds den naam van een ordelijk of losbandig gedrag, welke bij het verleenen van vertrouwen meer geldt, dan de vaderlijke nalatenschap. Ik zoude met den vinger kunnen aanwijzen manden van wien het bekend was, dat zij niets hadden toen ze in groote handelsbetrekkingen werden opgenomen en wier opene, ordevolle handelwijze hun onmiddellijk het vertrouwen van het publiek deden winnen, en ik zoude er ook anderen kunnen aanwijzen, die in weinig oogenblikken het vertrouwen hadden verbeurd, welke hun het kolossaal vermogen hunner ouders had bezorgd.

Daal nu af van den handelaar op hen die hem omringen: den makelaar, den advocaat, den notaris, den doctor, den ambtenaar; weegt hier de ouderlijke nalatenschap of wegen hier kunde, ijver, trouw en orde? Maar voor den winkelier misschien zal de bekendheid met de ouderlijke nalatenschap nadeelig zijn, wie durft dat beweren in eenen tijd, dat door de overproductie eerder te veel dan te weinig crediet aan de winkeliers wordt verleend. Naauwelijks heeft een winkelier met zijne schuldeischers voor vijftig of zestig percent geliquideerd en, zooals men zegt, schoon schip gemaakt, of de commis-voyageur klopt bij hem aan en de fabrijkant is gereed hem crediet te verleenen. Het ware inderdaad te wenschen voor den eerlijken en solieden winkelier, dat er wat naauwer op het geven van crediet werd acht geslagen.

Maar voor wien is dan toch die aangifte van de bekendheid der ouderlijke nalatenschap zoo nadeelig? inderdaad voor niemand; het is een bloot voorwendsel; maar, er bestaat eene rede van tegenstand, die men niet openlijk durft belijden, en waardoor men nu allerlei schijngronden in de plaats stelt.

Ieder mensch wil gaarne beter schijnen dan hij is; de gierigaard noemt zijne schraapzucht orde, beleid of voorzichtigheid; de doorbrenger zijne verkwisting edelmoedigheid; onze natie in het bijzonder heeft een zeer groot zwak om ten minste de schijn der deugd te bewaren; bij velen is het de studie van hun geheel leven; zij slagen er dan werkelijk in en maken zich eene schijn-kroon van eerlijkheid, naauwgezetheid, edelmoedigheid, belangloosheid en orde, welke tot aan hunnen dood toe hunne medeburgers verblindt, en hoezeer zij weten, dat zij aan het Opperwezen noch hunne schraapzucht, noch hunne trouweloosheid, noch hunne wanorde of verkwisting kunnen verbergen, pijnigt het hun, dat ook voor de menschen dat kasteel van bedrog, dat zij zich met zooveel moeite hebben gesticht, met hunnen dood, door een oogopslag in hunne geldkist, zal instorten.

Tast tot op den grond van het hart van hen die tegen het Successie-regt zijn en gij zult vinden, niet het belang des lands, niet het belang hunner erfgenamen, maar de begeerte, van nog na hunnen dood den waren staat hunner zaken bedekt te houden; dezelfde begeerte beheerscht hem die schatten heeft verzameld en hem die ze heeft doorgebragt: de begeerte om eigen schande te bedekken.

Maar behoort daaraan toe te worden gegeven, of zal niet veeleer de wetenschap, dat eenmaal zal bekend worden, hoe men het leven heeft verstaan, eenigen terug houden om alles aan het goud op te offeren, anderen om door luiheid, verkwisting en wanorde het hunne te misbruiken? Is er niet iets weldadigs voor de maatschappij gelegen in de wetenschap harer leden, dat ook voor de oogen hunner medeleden eenmaal het masker zal afvallen? De menschenkenner zal die vragen niet ontkennend beantwoorden, er is alzoo geen nadeel maar nut in zekere bekendheid van de nalatenschap der burgers.

Eindelijk zegt men nog, de belasting zal niet opbrengen, want het goed der ouders is om zoo te zeggen het goed der kinderen (men haalt er zelfs de Romeinen bij om dit goed te maken), de ouders zullen nu bij hun leven zich met hunne kinderen verstaan, om de toepassing der wet te ontgaan.

Ik wil niets afdingen op de aanspraak, welke kinderen op het goed hunner ouders hebben, maar niemand zal mij kunnen tegenspreken, dat er toch bij het overlijden der ouders een overgang plaats heeft, dat vaste goederen en op naamstaande kapitalen op de kinderen moeten worden overgeschreven en het alzoo bij het bestaan eener wetgeving, welke alle overgang van vast goed met vier en van meubelgoed met twee percent belast, niet zoo vreemd is, dat ook matig regt op de inbezitneming der ouderlijke nalatenschap door de kinderen, worde geheven.

Ook de algemeenheid der ontduiking is inbeelding; hier zoo als in alle belastingen zullen zich sommige aan de belasting weten te onttrekken, maar het zal de regel niet zijn; al aanstonds is daartoe de belasting te gering; even min als de vader, die aan zijnen zoon *f* 20,000 nalaat, zich bij zijn leven uit zijn goed zal zetten, omdat de zoon daarvan *f* 200 zal moeten betalen en dus in plaats van *f* 20,000 slechts *f* 19,800 zal erven, even min zal dit geschieden bij hen, die eene tonne gouds nalaat, voor het differerent tusschen *f* 100,000 en *f* 97,500, of bij den millionair voor het different tusschen *f* 1,000,000 en *f* 975,000.

Ook ik heb weinig vertrouwen in de burgerdeugd eener natie, welke, na gedurende vijfentwintig jaren door inlanders en vreemdelingen te zijn bedrogen en eindelijk door den laatsten te zijn vertrapt en verguist, nog andere dertig jaren zucht onder instellingen, die allen openbaren geest uitdooven, alle zigtbare medewerking tot de behartiging der algemeene zaken uitsluiten en de geheele vertegenwoordiging of aan het toeval of aan kuiperij overlaten; maar des echter geloof ik niet, dat zij zoo diep is verontzedelijkt, dat de vader met den zoon zal zamenspannen om bij hun afsterven de wetten, tot nadeel van elk die eerlijker zijn, te ontduiken, en met het bedrog in het hart en den logen op de lippen de eeuwigheid in te gaan,

pater indignus, filius indignior!

Er is dus inderdaad geen redelijken grond, bij het bestaan van zoo drukkende lasten op de mindere klassen, tegen het voorstel des Ministers aan te voeren; maar er is een alles overwegende grond voor en deze is, dat, zal er ooit verligting van de al te drukkende belastingen, die tot verarming leiden, komen, eerst de inkomsten aan de uitgaven moeten beantwoorden, en dat is het blijkbaar doel van den Minister van Financien, daartoe strekken zijne voorstellen, waarin een verband is, waarvan geen schakel kan worden weggenomen, zonder alle hoop op herstel te vernietigen.

De vernietiging der uitgestelde schuld, een coup d'etat, ik erken het, alleen verdedigbaar door de wet der noodzakelijkheid, maar daardoor ook volkomen verdedigd; het traktaat met Belgie, waarvan een uitvloeisel kan worden de aflossing der hoogst rentgevende schulden; de uitbreiding van het successie-regt, om de kapitalisten, die bij de schuldvermeerdering steeds hebben gewonnen, het verder te kort te doen dragen, dat alles moet zamen gaan, om de rekening te doen sluiten en dit is eene eerste behoefte, de eerste pligt van den Minister van Financien. Die Minister neme dus zijnen voordragt niet terug; hij mag ze wijzigen en verbeteren, maar houde ze vast; aan hen die heeten het volk te vertegenwoordigen, zij het verbleven, om deze waarlijk *populaire* te verwerpen; het zal eene nieuwe bijdrage zijn tot ons keurig verkiezings-stelsel. S.

NIEUWSTIJDINGEN.

FRANKRIJK.

— Te Marseille is den 21., nog weet men niet regt door welke aanleiding, een twist ontstaan tusschen een aantal Grieksche matroozen van de, in die haven liggende korvet Amalia en het zoo ligt ontvlambare Marseilliaansche gemeen. Weldra sloeg het geschil over tot een dadelijk gevecht op de havenkaai, in hetwelk de Grieken, met riemen en handspaken gewapend, aanvankelijk de overhand hadden, maar weldra, toen de aangroeijende menigte eenen strijd uit de verte met straatsteenen begon, de wijk naar hunne sloepen moesten nemen. De hagelbui, waaronder deze aftogt bewerkstelligd werd, is voor sommigen der matroozen noodlottig geweest. Voorloopige berigten, van welke nogtans te hopen is, dat zij, gelijk gewoonlijk overdreven zullen zijn, beweren, dat drie Grieken verdronken zijn, een zoodanig met steenworpen gekwetst is, dat er geen hoop op zijn levensbehoud blijft, terwijl nog verscheidene andere kwetsuren ontvangen hebben. Ettelijke soldaten met een' korporaal, uit het fort St. Jean toegeschoten, hadden vruchteloos gepoogd het oproer te stillen. Thans zijn nadrukkelijke maatregelen genomen, om eene vernieuwing van hetzelve te voorkomen.

NEDERLANDEN.

LAGE ZWALUWE, den 24. Februarij. Heden morgen werden de ingezetenen door het luiden van brand in den grootsten schrik en ongerustheid gebragt; ten 4½ ure barstte de vlam uit de schuur van den Heer *Adam van Thoorn*, die reeds op het eerste gezigt, en alvorens men in staat was eenige hulp te kunnen toebrengen, zoo hevig was, dat niet alleen al de daarin voorhandene landbouwgereedschappen en voorraad van graan, hooi, stroo, enz., maar ook de 24 zich daarin bevindende paarden en beesten eene prooi der vlammen zijn geworden, zijnde ook door dit ongeval, het huis van *Jasper Stromenkel*, Mr. Schoen- en laarzenmaker, hetwelk aan die schuur was belendende, geheel in de asch gelegd, zonder dat iets noemenswaardig van de meubelen is gered, terwijl ook het geheele huisraad van *A. van der Weiden*, welke een gedeelte der huizinge bewoonde, geheel door de vlam is verteerd geworden. Naar men verneemt, is zoowel het eene als andere behoorlijk voor brandschade verzekerd.

VLISSINGEN, den 2. Maart. Men leest in de *Arnhemsche Courant* van den 26. Febr. ll. als uit 's Gravenhage geschreven, dat de personen welke genoemd werden, als voor de betrekking van Minister van Buitenlandsche Zaken in aanmerking te komen ter vervanging van den heer *Huyssen van Kattendyke* waren: de heeren *den Tex*, zwager van den Minister van Justitie, den Graaf *Schimmelpenninck*, vroeger gezant te Petersburg, de Baron *Schimmelpenninck van der Oye* en de heer *van Zuylen van Nyevelt*.

Het *Nederlandsch Nieuwsblad* van den 28 Febr. zegt, dat hiervan niets bekend is of kan zijn, en dat bijzonder de heer *den Tex* in deze zaak door niemand was genoemd geworden.

Wat hiervan ook zijn moge, bij al de achting, welke wij koesteren voor de talenten van den heer *den Tex*, houden wij het er nogtans voor, dat men waarlijk, zoo er van eene vervanging des heeren *van Kattendyke* werkelijk de rede zijn mogt, niet buiten de diplomatie zou behoeven te kiezen, om die vervanging waardiglijk te kunnen doen plaats vinden. De andere genoemde heeren, naar hetgeen ons van hunne bekwaamheden en vroegere werkzaamheden bekend is, bezitten te gegronde aanspraken op vertrouwen en te veel geschiktheid voor die betrekking, dan dat zij zouden behoeven te vreezen, bij de vervulling der te ontstane vacature te worden voorbij gezien.

— Naar men verhaalt, zouden ook in de sectien der Tweede Kamer vele leden zich verklaard hebben tegen de voordragene gewijzigde wet op het regt van successie. Hoezeer wij hieraan reeds te voren niet hadden getwijfeld, wenschen wij echter nu ernstig, dat dit ontwerp niet zal worden ingetrokken, maar hetzelve door den Minister, met al de middelen hem ten dienste staande, zal worden verdedigd.

Het moet aan de natie meer en meer blijkbaar worden, van welke zijde de pogingen der regering worden verlamd, om den gedrukten middelstand en de klasse der minvermogenden te sparen of te ontheffen; om, voldoende aan de woorden der Staten-Generaal, in derzelver adres van antwoord geuit, de meergegoeden meer naar evenredigheid van hun vermogen in de algemeene staatslasten te doen bijdragen.

Evenzeer wenschen wij, dat, terstond na de verwerping van het bedoelde ontwerp, een billijke belasting *op de inkomsten* worde voorgesteld, en dat, ongeacht de vele bedenkingen en bezwaren, welke zich ook hier, en nog in grooter aantal, doen verwachten, ook *deze* belasting alsdan zoo krachtig door den Minister verdedigd zal worden, als waarvoor zij vatbaar zijn zal.

Eindelijk zullen dan toch, zoo doende, aan de natie de schillen van voor de oogen vallen en zij weten, wat eene meer gelijkmatige verdeeling der staatslasten in den weg staat.

De uitvlugt, dat dit wederom *de natie* belasten is, zal niet opgaan. De meerderheid zal begrijpen, dat men haar, langs dien weg, ONTlasten wil, zoo als noodig en billijk is.

— Den 16. dezer heeft er te Enschedé een hevige brand plaats gehad, waarbij eene katoenfabrijk veel geleden heeft. De schade wordt op 25,000 gulden geschat, maar hetgeen het ergste is, de fabrijk moet tijdelijk stilstaan, waardoor meer dan 200 arbeiders van hun brood verstoken zijn.

MENGELINGEN.

De beschouwingen van den Tijdgenoot over het journalismus in Nederland.

Terwijl zoo ver ons bekend is, alle bladen, welke het ontwerp der wet op het zegel behandelden, ook uit een moreel oogpunt de periodieke drukpers, even als wij, met een te hoog zegelregt bezwaard achten, is de *Tydgenoot* de eenige, die dat regt niet alleen niet drukkend, maar zelfs, hetgeen nog vreemder luidt, *nuttig* vindt. De *T.* begint met het verwijt, dat de dagbladen in hun eigen belang schrijven, wanneer zij op eene vermindering van zegelregt aandringen. Deze aanmerking is *onkiesch*, neemt in allen geval niets van de waarde der redenering weg, en wij zouden op onze beurt even goed van den *T.* kunnen zeggen, dat, terwijl hij de dagbladen, op welke toch het zegelregt het meest drukt, daardoor zoekt te ondermijnen, hier insgelijks *Cicero pro domo* spreekt, ten einde er de staatkundige week- en tijdschriften boven op te helpen. Overigens, wat ons in het bijzonder betreft, toen het concept der zegelwet nog niet in de wereld was, en het beruchte proces der *Arnhemsche Courant* over de uitlegging der tegenwoordige wet gevoerd werd, schreven wij, terwijl de uitspraak van den Hoogen Raad nog verwacht werd, in No. 64. (vorige jaargang) dat, wanneer men op den geest der wet acht gaf, wij het niet zoo zonneklaar rekenden dat er die mildere uitlegging aan moest gegeven worden, welke het *Handelsbl.* en *Weekbl. v. h. R.* zoo ontwijfelbaar stelden en later de H. R. aangenomen heeft.

Wij hadden destijds, even als thans de *T.*, onze lezers er opmerkzaam op kunnen maken, hoe wij tegen ons eigen belang in werkten, en zulks kan dan ook wel thans als bewijs gelden, dat geen eigenbelang onze pen later bestuurd heeft. Wij willen nu niet in alle onderdeelen de beweringen van den *T.* nagaan, doch ons alleen met het hoofdsustenu bezig houden, de *nuttigheid* van het zegelregt op de dagbladen.

Volgens den *T.*, wat hij ook in dat stuk van vrijheid van drukpers moge beweren, is de nuttigheid van het zegelregt daarin gelegen, dat hetzelve de dagbladen onderdrukt, tegenwerkt en bijgevolg het Nederlandsche journalismus aan banden legt. Wij achten ons verpligt hierop te antwoorden, dewijl wij kunnen vooruitzien, dat bij de behandeling der wet in de Staten-Generaal dezelfde beweringen zullen te berge gebragt worden.

Volgens den *T.* kunnen er hier te lande toch nooit dagbladen van den eersten rang bestaan, zelfs al ware het zegelregt geheel afgeschaft, omdat ons land daarvoor te klein is en de staatkundige partijen niet scherp genoeg bij ons zijn afgescheiden, noch zoo veel veerkracht aan den dag leggen, dat zij, even als in andere landen, hunne bepaalde en bezoldigde bladen hebben. Over het laatste verheugen wij ons met den *T.*; doch moeten dan de dagbladen, omdat zulks bij ons niet plaats heeft, slechts tot eene melkkoe voor den staat strekken en een middel om het budget te dekken? Al kunnen onze dagbladen nooit die hooge vlugt nemen als in Frankrijk, Engeland of Duitschland, al vinden de vraagpunten over algemeene Europesche staats-aangelegenheden voor als nog geene algemeene belangstelling bij ons, zoo neemt zulks echter niet weg, dat eene vermindering van zegelregt hen meer debiet zoude geven en daardoor in staat stellen, om bekwame buitenlandsche correspondentien te bezoldigen; om door het lezen van meerdere buitenlandsche journalen en wetenschappelijke bladen, vooral aan hunne nieuwsberigten eene meerdere zorg te besteden en dezelve eene waarde bij te zetten, die zij thans in de Ned. dagbladen (het onze niet uitgezonderd) missen; en het is grootendeels aan het belemmerende zegelregt toe te schrijven, wanneer onze journalistiek niet op die hoogte staat, waarop dezelve kon en moest gebragt worden. Want het is niet met eenige stuivers, maar gelijk wij in No. 6. betoogden, zeker met een derde, dat de prijs der dagbladen door het zegelregt verhoogd wordt.

Indien in andere landen het journalismus nadeelig werkt, ligt dit meer aan de natie dan wel aan de menigte der dagbladen: zulks is daarom zoo maar niet voetstoots op Nederland toe te passen, hoezeer ook bij ons eene nadeelige strekking niet geheel en al te ontkennen is. Doch met welke zaak is zulks niet het geval, en hier geldt ook: het misbruik verbiedt het gebruik niet. Toen er hier te lande nog geene dagbladen bestonden of zij zich met geene politiek bezig hielden, waren toch partijen, dikwijls oproeren in den staat; daarom moet men, indien er thans verdeeldheid van staatkundige opinie bestaat, dit niet enkel aan de dagbladen toeschrijven. Dat echter ook onze journalen eene nuttige strekking hebben, vooral door over de voorgestelde ontwerpen van wet te handelen, welke dikwerf met zulk eenen spoed aangenomen worden, dat de adressen over dezelve uit meer verwijderde provincien eerst binnen komen, wanneer de ontwerpen reeds in wet verkeerd zijn, hierop willen wij alleen als voorbeeld aanvoeren, dat, terwijl het ontwerp van wet, op het batig saldo der O. I. bezittingen, door eene daartoe benoemde commissie, waaronder ook leden der Staten-Generaal, met eenparigheid van stemmen was goedgekeurd, de *Arnh. Cour.* en andere dagbladen daarin zulke feiten aantoonden, dat hetzelve later, met bijna eenparige stemmen door de Staten-Gen. werd verworpen. Ook kunnen wij geenszins toestemmen, dat de staatkundige drukpers bij eene ontheffing van zegelregt zoude *verminderen*. Immers toch, door een vermeerderd getal van journalen, door veel schrijven en tegenschrijven, komt men zoo wel in de politiek als in andere wetenschappelijke zaken, tot het regt begrip der zaak, en niets is naar ons inzien gevaarlijker, dan dat de journalistiek in handen van slechts twee of drie hoofdjournalen berust. Wij zien het gevaarlijke er niet van in, dat ook het volk zich met staatkundige aangelegenheden, voor zoo ver hetzelve daarvan begrip kan hebben, bemoeit, iets dat volgens den *T.* tot niets dan ontevredenheid en oppervlakkig oordeel kan leiden. Waarom, indien men voor het volk godsdienstige zaken kan behandelen, zoude ook niet zonder schroom de inrigting van onzen regeringsvorm, de beginselen van staatsregt begrijpelijk kunnen gemaakt worden, even als zelfs op de scholen met vrucht taal- en rekenkunde, geschiedenis, enz. geleerd en begrepen worden? Waarom, terwijl overigens de geschiedenis leert, dat de verlichting voordeelig op het algemeen werkt, moet het volk juist in het staatkundige in onwetendheid gehouden worden, zoodat partijzuchtige lieden hetzelve alles kunnen diets maken wat zij goed vinden?

Indien er mogelijkheid bestond, om, gelijk de *T.* zich uitdrukt, in tapperijen en speelhuizen, in hutten en schamele woningen, dagbladen voortdurend gelezen te krijgen, welke eene nuttige strekking zoude zulks kunnen hebben! De mindere klassen zouden alsdan naar hunne bevattelijkheid onderrigt kunnen worden, dat er steeds, onder welken regeringsvorm ook, belastingen moeten worden betaald, dat de vrucht van revolutien gewoonlijk bij de magtigen, doch het nadeel op het volk en de mindere klassen te huis komt en meer andere zaken, die het gemeen, wanneer men het voor opstand noodig heeft, juist in een tegenovergestelden zin worden geleerd.

Ofschoon wij juist niet gelooven, dat bij het gemeen ons blad genoegzaam bijval zal vinden, zoo zouden wij ons echter evenmin schamen om zelfs voor kruijers en dagglooners te schrijven, als ROBIDÉ VAN DER AA, BEETS en andere dichters zulks doen, die in den volks-almanak tot nut van het algemeen hunne bijdragen leveren. Het is wel voor de eigenliefde niet zoo streelend, als wanneer men zich, even als de redactie van den *T.*, ter nederzet om voor de geleerde wereld te schrijven; maar in het meerdere nut, dat men onder het zoogenaamde *profanum vulgus* sticht, zal men daarvoor eene, ten minste morele, belooning vinden. Te wenschen ware het, dat ook meerdere geleerden in ons vaderland de stoicijnsche diepe klove tusschen de *sapientes et stulti* eens wat meer overschreden, of ten minste degenen, die dit doen, niet voor broodschrijvers uitkreten. (*Ned. Avondblad.*)

ADVERTENTIEN.

TEN BEHOEVE DER INRIGTING:

LOON VOOR WERK,

is door de Stadsdrukkers en Boekverkoopers *J. C.* en *W. ALTORFFER*, te Middelburg, uitgegeven:

Lotgevallen, Opkomst, Bloei, Trapsgewijze Achteruitgang, Verval en Denkelijke Toekomst des Turkschen Rijks, door Mr. D. M. de Superville. Prijs f 0,90.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 2 Maart. Sedert den 28 Februarij zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Einigtheid, J. Meyer; Bremen, garst; Johann, R. de Buhr, Embden, haver; Uranus, J. H. Menke, Bremen, tarwe.

Voor Rotterdam bestemd:

De Karel, R. Wurtensberg, Wolgart, gas en haver.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Johann, J. Doyer, suiker, Bremen; Gustaaf, L. Weidmann, New-Castle, May, H. Gascoin, Sunderland, Joh Friedrich F. Donke, Cardiff, Milmann, J. Blaine, New-Port, John Hall, H. Twartes, Avontuur, Jupiter, W. Lauwers, Liverpool, Anna Vantina, J. Kramer, Avontuur, alle ballast.

— Omtrent het ongeluk het fregatschip Admiraal van Heemskerk, kapt. J. E. Strumphler, overkomen, is thans berigt uit Margate, van den 23 dezer, dat hetzelve, na des morgens vroeg den 20 Vlissingen verlaten te hebben, in den daarop volgenden nacht, met hoog water, op Long-Sand geraakt, en eerst den 23 weder met hoog water ten anker gekomen is, waarop dien eigen dag van Margate een loods en stoomboot er heen gezonden waren om het schip naar Sheerness te brengen.

MIDDENPRIJZEN

van de volgende Artikelen te MIDDELBURG,

2 Maart 1843.

De Nederlandsche mudde.			De Nederlandsche mudde.		
2 J. Zeeuwsche dito	f	.	Boekweit	f	.
1 J. dito	«	.	Winter Garst	«	4.75
N. dito dito	«	8.00	Zomergarst	«	4.00
2 J. Walch. Tarwe	«	7.50	W. Witte Boonen	«	8.50
1 J. dito	«	.	W. N. Bruine dito	«	10.00
Nieuwe dito	«	8.20	W. O. Paardenboonen	«	4.90
2 J. Zeeuwsche Rogge	«	7.00	Z. N. dito	«	4.60
1 J. dito	«	.	Raapolie	f	55.00 p. v.
Nieuwe dito	«	.	Patentolie	«	57.00 «
W. Groene Erwten	«	7.00	Lijnolie	«	56.00 «
Witte dito	«	9.00	Raapkoeken	f	10.00 de 1040 st.
Koolzaad	«	9.50	Lijnkoeken	«	9.00 « 100 «
Haver	«	.			

Te Vlissingen, bij A. W. VAN BIENEN.